

Komunističke ubojice lišile su života ovog mladog i požrtvovnog franjevca

fra **Zvonko GRUBIŠIĆ**

30 godina
kapelan u Mostarskom Gracu
Franjevačka hercegovačka provincija - Mostar

Roden je 7. veljače 1915. u Posuškom Gracu, od oca Mate i majke Anice, rođ. Bešlić. Osnovnu školu završio je u Grudama, franjevačku klasičnu gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogosloviju u Mostaru. Za svećenika je zaređen 1940. u Mostaru. Bio je kapelan u Humcu i Mostarskom Gracu. Partizani su ga ubili 8. veljače 1945. u samostanu u Mostarskom Gracu.

Mladi svećenik i mučenik fra Zvonko (Pero) Grubišić imao je tek 30 godina kada je svoj mladi život žrtvovao na oltar vjere i domovine. Vrlo se malo zna o njegovim posljednjim danima, a izvještaj smo dobili od našeg suradnika, mladog odvjetnika Vlade Muse. Izjava je uzeta od Ljube Grubišića kojemu je pokojni fra Zvonko bio stric. U izjavi se navodi sljedeće:

U veljači 1945. pri naletu partizana, nekoliko je svećenika pobjeglo sa Širokog Brijega i pokušalo naći utočište u Mostarskom Gracu kod pok. fra Zvonka. U međuvremenu su partizani navalili i na Mostarski Gradac i ovi su svećenici pokušali bježati s fra Zvonkom. Međutim, partizani su ih ubavtili i rafalom pokosili u samostanu u Mostarskom Gracu. Bili su sabranjeni kraj samog samostana, a 1971. godine kosti su im prenešene u samostan crkve u Širokom Brijegu. Svi su oni ubijeni od dalmatinske brigade čiji je komandir bio izuzesni Gaće iz Zagvozda kraj Imotskog i koji više nije živ...

U mjestima svoga kratkotrajnog pastoralnog djelovanja ostavio je, kako priča njegov nećak Ljubo Grubišić, *dojam jednog revnog, idealnog i požrtvovnog svećenika.*

U knjizi prof. dr. fra Andrije Nikića *Hercegovački franjevački mučenici* (1992.) piše da je *umro veseo, očekujući slavu na nebu.*

Teško se složiti s tvrdnjom da mlad čovjek, u 30. godini života i nakon samo pet godina svećeničkog djelovanja umire veseo. Fra Zvonko je ubijen u bijegu. Ipak je duboko

u naravi čovjeka Stvoritelj usadio prirodnu čežnju za životom i nije prirodno da mlad čovjek umire, ma koliko on bio idealan, i to na ovako neprirodan i brutalan način. Naši su mučenici veliki po svojoj žrtvi na oltaru vjere i domovine.

Svi su oni ipak željeli živjeti, raditi. A ovo je bila neprirodna smrt, smrt protiv koje se bunila ljudska narav, a osobito pravda. Oni su prihvaćali svaku odluku Božje providnosti, ali ovo je bilo nešto neprirodno, nešto nehumano, nešto brutalno - pokositi nekoga rafalima!

Zato je teško prihvatiti tvrdnju da mlad čovjek umire veseo. Ipak su sve ove nedužne žrtve bježale od svojih ubojica. Bježali su na Zapad da spase živu glavu od komunističkog terora. I sve su ove nedužne žrtve otišle u okrutnu smrt zahvaljujući dvostrukoj prijevari: prvo su ih prevarili Englezi kojima su se predali, jer su rekli da će s njima postupati po međunarodnoj konvenciji o ratnim zarobljenicima, a zatim su ih prevarili partizani kada su im lagali da idu svojim kućama, a vodili su ih do prvih, već pripremljenih rovova, gdje su trebali biti ruski tenkovi, ali je u njima završila nedužna hrvatska mladež!

Izvori i literatura:

Iskaz Ljube Grubišića, Posuški Gradac, 18. 3. 1993.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hercegovački franjevački mučenici*, Mostar, 1992., str. 113-114.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hrvatske žrtve rata u Hercegovini*, Mostar, 1995., str. 16.